

Sygn. akt VI Ka 149 / 19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kosecka – Sobczak

Protokolant: sekr. sąd. Aneta Biernacka

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2019 roku

sprawy P. G.

s. W. i I., ur. (...) w D.

obwinionego o czyn z art. 107 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w D.

z dnia 18 grudnia 2018 roku sygn. akt II W 406 / 18

I. zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia,

II. kosztami za postępowanie przed sądem I i II instancji obciąża Skarb Państwa, w tym zasądza od Skarbu Państwa na rzecz P. G. kwotę 432 zł za udział w rozprawie przed sądem I instancji i 840 zł za udział w rozprawie przed sądem II instancji w sprawie o wykroczenia obrońcy ustanowionego przez obwinionego z wyboru.

Sygn. akt VI Ka 149/19

UZASADNIENIE

P. G. został obwiniony o to, że w dniu 14 lutego 2018r. w D. na ul. (...) złośliwie niepokoił Panią E. Ż. (1) w ten sposób, że głośno odtworzył w swoim mieszkaniu muzykę pomimo wielokrotnych próśb, aby tego nie robił, tj. o czyn z art. 107 kw.

Wyrokiem Sadu Rejonowego w D. z 18 grudnia 2018r. w spr. II W 406/18 obwinionego uznano za winnego dokonania zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 107 kw i za to wymierzono mu karę 300 zł grzywny, a nadto zasądzone od obwinionego 100zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz 30zł opłaty.

Od wyroku tego apelację wniósł obrońca obwinionego, który zaskarżył ww wyrok w całości i wyrokowi temu zarzucił:

- rażące naruszenie prawa materialnego polegające na błędnym zastosowaniu art. 107 kw w sytuacji, gdy zachowanie przypisane obwinionemu nie wyczerpywało znamion tego wykroczenia tj. nie było ukierunkowane „w celu dokuczenia” określonej osobie,

- błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść wyroku,

a stawiając takie zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego podlegała uwzględnieniu, gdyż rację ma skarżący co do tego, że doszło do obrazy art. 107 kw i błędu w ustaleniach faktycznych, które to uchybienia miały wpływ na zaskarżony wyrok.

Strona podmiotowa wykroczenia z art. 107 kw polega na umyślności w formie zamiaru bezpośredniego o czym świadczy zawarte znamię „w celu dokuczenia innej osobie”. Stwierdzenie tego znamienia wymaga zaś stosownych ustaleń faktycznych, a także odzwierciedlenia tego w opisie czynu przypisanego obwinionemu.

Natomiast w realiach omawianej sprawy, to już sama treść opisu zachowania obwinionego zawarta we wniosku o ukaranie, a następnie przyjęta – bez zmian- jako opis czynu przypisanego obwinionemu w zaskarżonym wyroku, wskazuje, że jego czyn nie wypełniał wszystkich znamion określonych w tym przepisie, skoro nie zawarto w tym opisie stwierdzenia, że P. G. głośno odtwarzał w swoim mieszkaniu muzykę w celu dokuczenia E. Ż. (1).

Ponadto, gdy przypisane obwinionemu działania w postaci złośliwego niepokojenia pokrzywdzonej musi być realizowane "w celu dokuczenia" określonej osobie, a w omawianej sprawie osobie wskazanej w zarzucie tj. E. Ż. (1), to obowiązkiem sądu I instancji było ustalenie, że obwiniony w tym właśnie celu działał w dniu zarzucanego mu czynu tj. 14 lutego 2018r. Tymczasem sąd ten (co wynika też z treści przeprowadzonych dowodów) co do przebiegu zdarzenia z 14 lutego 2018r. ustalił tylko, że obwiniony bardzo głośno tego dnia, w godzinach od 9.40 do 10.30 słuchał muzyki, że E. Ż. (1) wezwwała patrol policji, że przed przyjazdem policji obwiniony opuścił mieszkanie. Nie ustalił zaś w sposób czytelny zebranymi dowodami czy obwiniony wiedział, że tego konkretnego dnia tj. 14 lutego 2018r. w godzinach od 9.40 do 10.30 E. Ż. (1) była w domu, bo tylko gdyby ustalono, że miał taką wiedzę, to głośne puszczenie muzyki w czasie czynu można by uznać za działanie umyślne i kierunkowe w celu dokuczenia konkretnie pokrzywdzonej. Mając bowiem na uwadze opis czynu zarzucanego obwinionemu i wytyczone nim granice zdarzenia, które miał za zadanie zbadać sąd pod kątem odpowiedzialności obwinionego, to nie chodziło o ustalenie czy obwiniony głośno puszczał muzykę 14 lutego 2018r. w godzinach od 9.40 do 10.30 będzie niepokoił czy dokuczał innym osobom, ale czy działał z zamiarem kierunkowym dokuczenia takim zachowaniem konkretnie E. Ż. (1).

Co prawda sąd orzekający ustalił, że pokrzywdzona miała do obwinionego pretensje o głośne słuchanie muzyki, że wzywała policję na interwencje, że zgłaszała na niego skargi do administracji spółdzielni mieszkaniowej, że ona lub jej mąż chodzili uciszać obwinionego, ale dotyczyło to innych zdarzeń niż zarzucane, a nie rozpytał pokrzywdzonej czy świadków dokładnie o przebieg zdarzenia z 14 lutego 2018r. Skoro zaś tak zebrany materiał dowodowy nie zawierał danych wskazujących na to aby obwiniony miał świadomość, że ta konkretna pokrzywdzona była w czasie czynu w domu, to i ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji nie dały powodu do przyjęcia, że obwiniony 14 lutego 2018r. wyczerpał znamię działania w celu dokuczenia pokrzywdzonej tj., że puszczał głośno muzykę bo chciał w ten sposób dokuczyć konkretnie E. Ż. (1). Rację ma też obrońca, że okoliczność, iż obwiniony zwrócił się do E. Ż. (1), aby przekazała mu grafik pracy, tak by nie puszczał głośno muzyki (która przeszkadzała pokrzywdzonej i członkom jej rodziny, a nie innym sąsiadom, o czym świadczą oświadczenia z k. 29-31), gdy wracała ona z pracy do domu i chciała odpoczywać (przy czym pokrzywdzona mu takiego grafiku nie przekazała), to dodatkowo świadczy o tym, że nie działał on w dniu 14 lutego 2018r. w celu dokuczenia pokrzywdzonej. Taką prośbą dał bowiem wyraźny sygnał, że będzie chciał powstrzymać się od głośnego słuchania muzyki wtedy, gdy będzie wiedział, że E. Ż. (2) jest w domu. A tym samym dał wyraz temu, że nie chciał działać z zamiarem kierunkowym popełnienia wykroczenia z art. 107 kw na szkodę E. Ż. (1).

Stąd wobec braku wykazania ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd Rejonowy (na tle zgromadzonych dowodów) co do przebiegu czynu z 14 lutego 2018r., że obwiniony wyczerpał wszystkie znamiona tego wykroczenia, a w szczególności, że tego dnia głośno odtwarzając muzykę działał w celu dokuczenia E. Ż. (1), a także wobec tego, że wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 82 § 2 pkt 1 kpw, sąd I instancji przypisując obwinionemu czyn z art. 107 kw nie wskazał w opisie tego czynu, aby działanie P. G. było podjęte w tym właśnie celu dokuczenia pokrzywdzonej, to zaskarżony wyrok nie mógł zostać uznany za trafny i słuszny.

Ponadto w sytuacji gdy wyrok zaskarżył tylko obrońca obwinionego, na jego korzyść, to brak apelacji na niekorzyść, uniemożliwił sądowi odwoławczemu dokonania uzupełnienia i materiału dowodowego i treści wyroku o brakujące znamię. Dlatego sąd II instancji dokonał zmiany wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego.

Tym bardziej, że należy zgodzić się z poglądem zawartym w uzasadnieniu wyroku SN z 4.09.2013r. w spr. III KK 275/13, że „Trzeba także podkreślić, że przypisanie obwinionej tego, że niepokoiła pokrzywdzoną „złośliwie” nie może zastąpić opisanego powyżej podmiotowego znamienia w postaci „w celu dokuczenia”. W wyroku z dnia 22 czerwca 1995 r. III KRN 44/95 (LEX nr 24579) Sąd Najwyższy wskazał wprawdzie, że „czyn stanowiący wykroczenie z art. 107 k.w. polega na działaniu kierunkowym” - „w celu dokuczenia innej osobie”, a zatem należy ustalić, że po stronie sprawcy tego wykroczenia zachodzi „złośliwość”, ale ustalenie znamienia złośliwości w odniesieniu do czynności w postaci „niepokojenia” nie może zastąpić stwierdzenia działania w celu dokuczenia i koniecznego ujęcia tego podmiotowego znamienia w opisie czynu (por wyrok SN z dnia 10 listopada 2010 r., IV KK 324/10).”

Z tych wszystkich powodów należało uchylić zaskarżony wyrok a obwinionego uniewinnić od zarzucanego mu czynu, którego opis, a także ustalenia faktyczne go dotyczące na tle przeprowadzonych dowodów, nie zawierały wszystkich znamion określonych w art. 107 kw (art. 437 kpk w zw. z art. 1§2kpw). A w konsekwencji tego, na podstawie art. 118§2 kpw, kosztami postępowania przed sądem I i II instancji obciążyć Skarb Państwa, w tym na podstawie §11 ust. 2 pkt.2 i 4 i §17 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz P. G. kwotę 432 zł za udział w rozprawie przed sądem I instancji (która odbyła się na dwóch terminach) i 840 zł za udział w rozprawie przed sądem II instancji w sprawie o wykroczenia obrońcy ustanowionego przez obwinionego z wyboru.